

endvidere oplyse, at de maa besørge den lige saa betydningsfulde Vækkeringning og den lige saa betydningsfulde Signalisering.

Jeg spurgte forleden Ledvogteren ved Overkørslen paa Jagtvejen, hvilken hans Tjeneste egentlig var. Besværligheden og Ansvarsfuldheden ved hans Tjeneste anskueliggøres let, naar jeg nævner, at ca. 250 Tog daglig passere hans Led. Han skal lukke ned og op for disse 250 Tog, han skal varsle paa hele Linien Nørrebro til Hovedstationen for alle de øvrige Overkørsler, og han har Ansvaret for, at de ere varslede i Tide. Det forekommer mig, at der ikke kan tænkes en Sikkerheds-tjeneste, der lægger mere Ansvar paa sin Mand end netop her, og det forekommer mig rimeligt, at saadan Tjeneste i Løn kunde blive stillet lige med Portørerne, altsaa burde sættes i 14de Lønningsklasse. Det vil sikkert forbyrse det høje Ting at erfare den Løn, som denne Mand oppebærer for en saa ansvarsfuld og besværlig Gerning. Den bestaar i en Maanedsløn af 58 Kr. og frit Hus, som kan vurderes til højst 12 Kr. maanedlig, altsaa en Maanedsløn af ca. 70 Kr. Han har 12 Timers daglig Tjeneste og regnes det ud pr. Time, bliver det knap 21 Øre i Timen for en saa opslidende og ansvarsfuld Tjeneste som denne. Den ærede Minister vil temmelig sikkert indrømme mig, at her er alvorlig Grund til at overveje, om man ikke gør saadanne Folk Uret, naar man ikke en Gang stiller dem i den fastslaaede 14de Lønningsklasse, og jeg vil paa det indstændigste bede den ærede Minister overveje, om det ikke i hvert Tilfælde kan gøres lige over for de københavnske Ledvogtere.

Der er dernæst en anden Ting i Lovforslaget, som jeg gerne vilde berøre, det er Lovforslagets § 14, der omhandler Pensionsreglerne, og endvidere Statens Forpligtelser lige over for de paagældende under Ulykkestilfælde. § 14, Punkt f, andet Stykke, lyder saaledes: „Ministerne er derhos under samme Forudsætning med Hensyn til Understøttelsens Vedvaren bemyndiget til at tilstaa andre Personer, der komme saaledes til Skade ved Udførelse af Tjeneste for Driften, at deres Arbejdsevne væsentlig forringes, en efter Omstændighederne afpasset Understøttelse en Gang for alle eller aarlig.“ Og næste Stykke lyder saaledes: „Disse Bestemmelser, i Forbindelse med Bestemmelserne under Punkt l. træde i Stedet for Forskrifterne i Lov af 7de Januar 1898 om Arbejderes Forsikring mod

Ulykkestilfælde.“ De to Punkter i Paragraffen, jeg her har citeret, sige jo kort og godt, at Ministeren her skal have en Bemyndigelse til at udbetale dem, der komme til Skade i Statens Tjeneste — andre Personer, hedder det, altsaa dem, der ikke ere fast ansatte — en Understøttelse en Gang for alle eller aarlig, og videre siges der, at denne Bemyndigelse for Ministeren træder i Stedet for de almindelige Ulykkesforsikringsbestemmelser i Henhold til Lov af 7de Januar 1898. Her forekommer det mig, at disse mange Mennesker, der ikke ere fast ansatte i Statens Tjeneste. f. Eks. de, der arbejde ved Rydning af Banen, ved Vedligeholdelse af Banen og ved de forskellige Jernbanebygningsarbejder, ikke kunne være tjente med et miste den Ret, de have i Henhold til Ulykkesforsikringsloven og i Stedet for kun erholde dette, at Ministeren har Bemyndigelse til at give, hvad han synes. Det forekommer mig, at denne Ret, som disse Mennesker utvivlsomt have i Henhold til Ulykkesforsikringsloven af 7de Januar 1898, ikke bør tages bort eller annulleres for disse Mennesker derved, at Ministeren faar en Bemyndigelse til uden nogen som helst Regel eller Skala at give dem, hvad han skønner. Det kan meget godt være, og det kan indvendes, at vi for Tiden have en Trafikminister, hvis humane Syn paa Tingene er et saadant, at der ingen Fare er for de paagældende. Det kan maaske være rigtigt nok. Men vi vide jo ikke, hvor længe det kan lykkes det nuværende Flertal i dette Ting at bevare Tronens Gunst i en saadan Grad, at det forbliver ved Magten. Vi vide ikke, om vi ikke en skønne Dag igen kunne faa et Højreministerium, og som bekendt er Højre jo ret karrig med Hensyn til at bruge en saadan Bemyndigelse over for Smaafolk. Derfor maa jeg paa det bestemteste fraraade, at denne Bestemmelse vedtages. Ulykkesforsikringsloven i al Almindelighed bør gælde for disse Mennesker, og skal der træffes andre Bestemmelser, bør de være saadanne, at de i det mindste ere sikrede en Hjælp i Ulykkestilfælde, der staar paa Højde med den, som Ulykkesforsikringsloven i Øjeblikket tilsiger dem.

Endelig vil jeg gerne i al Almindelighed henvende en Bemærkning til den højtærede Minister. Jeg vil gerne spørge Ministeren angaaende følgende Forhold: De Arbejdere, der ikke ere fast ansatte, skulle jo lønnes efter Administrationsens Skøn, i Henhold til de paa Finansloven givne Be-